

מאורות שלום הישן הישן של יו"ל ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100
 דוא"ל - mailto:info@ohrshalom.net http://www.ohrshalom.net באינטרנט

ט"ו תשרי תשס"ו		סוכות		שנה שנייה		העורך : ג. צחור	
חברון	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש	עלון	חברון	י-ם
16:57	16:42	16:57	16:48	17:00	112	17:54	17:54
17:56	17:54	17:55	17:54	17:54		17:54	17:56

העלון מוקדש לעילוי נשמת כ"ק האדמו"ר רבי שלום ספרין וצוק"ל נסתלק ב"ג תשרי

העלון מוקדש לע"נ	
מוניה מיכאל בן יוסף ז"ל	אנגלוסטר אסתר בת עזרא ז"ל
ליאורה ליבנה רחל בת יעקב ז"ל	ארן ישראל בן יהושע ז"ל
אלטרסקו אורי בן אורי ז"ל	באומן בלהה בת מאיר ז"ל
אלטרסקו זני בת מרקוס ז"ל	גולדברג שרה בת מוסיי ז"ל
אליקים יצחק בן אליהו ז"ל	גרינצוויג אברהם בן מרדכי ז"ל
הרשקוביץ גניה בת ישראל ז"ל	ורד שמעון בן פנחס ז"ל
כהן יונה בת גדליהו ז"ל	לץ בן ציון בן שמואל ז"ל
מלישב זינאידה בת ולדימיר ז"ל	

מאורות הפרשה – "שלשה כהאבות וריבית אפילו טפח"

הגמרא (סוכה דף ו' א) אומרת: שתיים כהלכתן ושלישית אפילו טפח, ר' שמעון אומר שלשה כהלכתן ורביעית אפילו טפח.

ואמר האדמו"ר זצ"ל יש לרמוז בזה על הנאמר בגמרא ברכות [ל"ה ע"א] "ואספת דגנך" הנהג בהם מנהג דרך ארץ, דברי ר"י, רבי שמעון בן יוחאי אומר, אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בעת זריעה..... תורה מה תהא עליה? אלא שבזמן שישראל עושין רצונו של מקום [הקב"ה] מלאכתן נעשית ע"י אחרים, ומצינו [שם] "הרבה עשו כר' ישמעאל ועלתה בידם, כרשב"י ולא עלתה בידם"?

והענין בזה כי הקב"ה ברא את עולמו שיתנהג בדרך הטבע, ואין הקב"ה משנה את הטבע אלא לצורך גדול על מנת לפרסם אלוהותו יתברך בעולם, כמו שהיה במצרים, ועל הים. אך האדם צריך להאמין כי גם הנהגת הטבע היא עפ"י רצון והשגחת הבורא יתברך, בכל ענין ודבר, קטן כגדול.

ולכן צריך האדם שישתדל בעסקיו עפ"י הטבע וישים עיקר בטחונו בקב"ה המנהיג את הטבע, למרות שלפעמים הטבע משתנה ופורץ את גבולותיו. אלא ששינוי זה הוא רק לגדולי מעלה אשר גם בדבקותם בקב"ה הם בגדר למעלה מן הטבע, וע"כ מתנהג עמם הקב"ה מעבר לגדרי הטבע.

ולכן, התורה שניתנה לכל ציוותה "ואספת דגנך" שיחורש וזרע ויאסף וישים בטחונו בקב"ה שישלח לו ברכה במעשה ידיו.

והנה, ענין סוכה מצינו בזה"ק שמרמז על אמונה "צלא דמיהמנותא" שהאדם צריך לצאת מדירת קבע ולא יסמוך על גובה ביתו ורוב עושרו ורק בקב"ה ישים בטחונו, וישב תחת צלו, וזהו כרשב"י אומר "שלשה כהלכתן ורביעית אפילו טפח" שהוא לשיטתו בא לרמוז שלא יעסוק כלל עפ"י הטבע אבל חכמים אומרים שתיים כהלכתן, רומז שהחצי צריך להיות מצד האמונה והשאר מצד הטבע.

הצדיק הרים את עיניו הקדושות ואמר לו האם תרצה להשאיר עמנו על החג. האיש נתמגמגם קלות אך ענה הנני עתה בדרך לביתי זה חודש ימים לא הייתי שם וברצוני לחגוג את החג בביתי. הרבי הפציר בו כמה פעמים אך הלה סירב. ואז רעם קולו של הרב בחדר: "מבטיח אני לך אם תשאר כאן תהיה עמי במחיצתי בגן עדן". לזה כבר לא יכל היהודי לסרב ונכנס לאכסניא בעיר. והעיר ברדיטשוב צהלה ושמחה.

לאחר שהיהודי יצא קרא הצדיק לשמש: "לך אמור לבעלי האכסניא ולכל תושבי העיר שאף אחד לא יניח לו להכנס לסוכתו. וכך עשה השמש. ליל התקדש החג, הצבור יוצא מבית המדרש וכמו כן מיודענו פנה לאכסניתו, ומבקש להכנס לסוכה לקדש ולאכול. בעל האכסניא קם ממקומו ואמר לו: "אין מקום בעבורך". התחיל האיש לצעוק, אבל צעקותיו לא הועילו לו.

בעל הבית נשאר בשלו; "לא תכנס לכאן לסוכה". באין ברירה, יצא האיש ופנה לסוכה הראשונה שמצא ודפק בדלת. בעל הבית שפתח לו את הדלת שאלו למבקשו, והלה שאלו: "יהודי יקר, האוכל לאכול בסוכתך? לתדהמתו נענה בלאו מוחלט, והדלת נסגרה בפניו. כך סבב על כל הסוכות, אך אף אחד לא הסכים לקבלו. הסתובב בחשיכה ברחוב כאשר הוא שומע איך מכל הסוכות עולים זמירות החג והוא מסתובב ברחוב כחסר בית, וכבר התחרט בליבו על אשר הסכים בפזיזות להישאר כאן בעיר.

ברוב ייאושו דפק על הסוכה האחרונה והתפרץ בקול: "במה חטאתי אשר אינו מסכים לארחני אצלו בסוכה". ענה לו בעל הבית: "הייתי מאוד רוצה לארח אותך, אך מה אעשה וחזקה עלי פקודת הרבי. האיש שמע את הדברים וכל בשרו נעשה חיודוין.

רץ הלה לבית הרב בטענה: "מדוע גמלני רעה תחת טובה". נענה הרבי כשבת שחוק על פניו: "אם תמחול לי את הבטחתי אשר הבטחתי לו להיות עמי במחיצתי אתן לך להכנס לסוכה". בלית ברירה הסכים האיש למחול ובלבד שיתנו לו לקיים את מצוות סוכה כהלכתו.

למחרת הזמין אליו הצדיק את האורח ואמר לו: "עתה הנני מבטיח לך שוב את הבטחתי. רק רציית שתעמוד בנסיו כזה. אבל עכשיו ראוי אתה באמת לישוב עמי במחיצתי, מה שלא היית ראוי לקבל לפני זה במתנה. מעובד על פי "שמועות וסיפורים"

החינה השלישית

- על פי פירוש רש"י על מגילת "קהלת"
- א. מה הפירוש "לב בני האדם מלא רע"? -
- ב. מה נלמד מהמילים "ובוקע עצים יסכן במ"?

השאלות נען (שאלו אבות הארץ) "אור שלום" קרית ארבע ג.ד. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי מתקיים בכל יום חמישי בבית חב"ד מקלט 400 בשעה 21:30 הציבור מוזמן

וזהו דרך הכבושה לכלל ישראל אבל גדולי המדרגה כרשב"י וחבריו הם נשגחים למעלה מהטבע ואין צורך להם שיחששו ויזרעו כי מלאכתן נעשה ע"י אחרים.

על כן ציוותה התורה בפסוק "ולקחתם לכם פרי עץ הדר", שזו בחינת צדיק הנקרא "עץ עושה פרי", וזהו כל ההבדל בין קדושה היינו אמונה לס"א "כוחי ועוצם ידי", שאל אחר אסתרס ולא עבד פירי. מה שאם כן צדיק נקרא הדר, משום שהוא עושה פרי, שהוא דר באילנו משנה לשנה. לכן כתוב אצל יוסף, "הוא המשביר לכל עמי הארצות", שהוא שובר אותם ע"י הפירות שהיו לו, ולהם לא היה פירות. בזה, כל אחד הרגיש את מצבו, אם הוא מצד האמונה והטוב או להיפך.

ועל כן נבין ונשכיל כי דווקא הציווי במינים גשמיים, כי הגשמיות בשרשו נעלה יותר שנמשך מבחינות כל העולמות, כי בזה אנו מראים כי אמונתנו שלימה עם השי"ת שמשגיח עלינו בבחינות הטבע וחוקיו כפי שחקק אותם הקב"ה ועל ידי איגודם יחדיו, ונענועיהם מחזקים אנו את הקשר האמין בין הבורא לבריאה באופן של "ויעשו כולם אגודה אחת" על מנת "לעשות רצונך בלבב שלם".

מאילנות הטיטוף האטיבי

השמחה שבהכרת הארעיות ביום הכיפורים נמס במקצת לכו האבן של אדם והוא מתחיל להתבונן קמעא בתכליתו בעולמו, שיש לו לתקן ולשפר את מעשיו מכאן ולהבא. וטבעי הוא שלאחר מכן בא "סוכות - זמן שמחתינו", כתוצאה מן הלקח של יום הכיפורים שלפניו. כי ביום התשובה וההתבוננות עומד האדם על אפסיותם של כל הערכים והקנינים החומריים. הוא מכיר שכל חייו עלי אדמות אינם אלא כחלום יעוף ואל לו להשלות את עצמו כי "תושב" הנהו בעולם זה, שכל כולו חולף הוא. מר לו מר לאדם שחושב שהעיקר הוא העולם הזה. רבות ומכאבות הן האכזבות המצפות לו לכשיראה שאין הכל הולך למישרים כפי משאלתו ומאוויי לבו ואין הוא יכול כלל לשמוח בעולמו.

ולעומתו, זה שעלה בידו לעמוד על סוד ארעיותו של עולם, על חייו בני החלף שבו ועל תכליתו האמיתית שלאחר חייו, הוא זה שיכול לשמוח באמת. כי מה שהוא משיג ומקבל כאן הרי היא אצלו מתנת חינוך מידו של השי"ת, ושמה הוא על חסד הבורא אליו אף על פי שאין הוא רואה את עצמו ראוי לכך "ולמקנהו עשה סוכות" - מפורש בספרים "מקנהו" היינו קניני העולם הזה, להם עשה יעקב במחשבתו "סוכות", היינו דירת ארעי, כי הכיר בארעיותם. ולכן "יגל יעקב ישמח ישראל" - יש לו על מה לשמוח.

כשנוטלים למשל, אדם ומושיבים אותו בארמון פאר ואומרים לו שכאן הוא יחיה חיי אושר ולא ידע סבל מהו, ולכשבאה לאחר מכן המציאות שהיא שונה בתכלית ומטפחת לו על פניו, מה רבה אכזבתו עד מה מיצר הוא. וכל כך למה? מפני שהאמין להבטחות הרמיה של מרמיו. ולעומת כן, לכשחולצים אדם מצרותיו וסבלו, ממחלותיו ומדלותו, ואומרים לו שאכן עדיין ימים קשים מצפים לו אלא שבתקוה ובטחון בבוראו יוכל להתגבר להחזיק מעמד, הרי שבאמת לא יקשה לו לעמוד אפילו במצבים קשים ובטובה קלה שישגי יודה לה' על חסדו מתנת חינוך שחננו.

נמצא, אם כן שסוכות שמסמל לנו את ארעיות החיים בעולם הזה, הוא דווקא זמן שמחתנו. ועל כן, יש אומרים, ויש קוראים בסוכות ב"קהלת", כי שם מוגדר היטב ה"הבל הבלים" של כל קניני העולם הזה, שאם מכירים בכך אין לך שמחה יתירה מזו, כאמור. כי כל העולם כולו אינו שוה אפילו אנחה אחת, ועל מה יש לשמוח על האמונה בבורא יתברך ותורתו, שמי שזוכה להאמין ולקיים את התורה אשריו טוב לו בזה ובבא, וזהו נאה לשמוח ב"זמן שמחתנו" האמיתי ובכל השנה כולה!

מאילנות אורי הטיטוף האטיבי קרישא מקוניה ציבור ויקרא -

כתב הסבא קדישא - "משורשי מצוות סוכה וחקיקתה ומעט אוסיף נופך לכבוד מצוות סוכה ששקולה ככל המצוות שבתורה וחביבה מאוד, מכואר בוזהר אמור דף ק"ג. - מאן דאפיך גרמיייה מצלא דמיהמנותא אתחזי לעבד עבדי עבדין, ות"ח כתיב ארור כנען, ובגין דזכה אליעזר דאתי כנען לשמשא לאברהם, יתיב תחת צלא דמיהמנותא זכה דכתיב ביה בא ברוך יה"וה, דכל דכל מאן דיתיב תחת צלא דמיהמנותא אחסין חירו ליה ולבניו ואתברך ברכתא עלאה"

מאילנות הטיטוף האטיבי -

כשהיה הרבני החסיד ר' משה גאלדקלאנג ע"ה דר בעיר ריישא, התפרנס בכבוד והיה לו דירה נאה בשכירות. ויבא היום ופרנסתו נתמוטטה ל"ע עד שכלתה פרוטה מכיסו. והואיל ובעת ההוא היתה דירה יקרת המציאות, והציעו לו סכומים ענקיים תמורת עקירתו מדירתו, הלך ועקר ממנה כדי שיהא לו מעות למסחר, ושכר לו דירה קטנה וזולה. בעת ההוא לא היה רבינו בביתו שיוכל לשאול בעצתו, אלא עשה הכל מדעת עצמו. כשחזר רבינו לביתו, הוגד לו שר' משה עקר מדירתו לדירה קטנה. והנה אף שלא היה דרכו בקודש ליתן עצות כשלא נשאל על כך, יצא אז מגדרו ושאל את ר' משה: מה ראתי על ככה לעזוב הדירה מבלי שתשאל על דעתי. והמשיך להסביר לו: הנה כשאחד יורד מנכסיו ל"ע, אין לו למכור את ביתו וכלי ביתו, כי באם נגזר עליו להיות מחוסר פרנסה, אזי לא יועיל לו מה שימכור את ביתו או רהיטו לצורך פרנסה. ואחרי כן כשיעבור זעם ויבא הזמן והעת רצון שהשי"ת יחפץ להחזירו לאיתנו הראשון להרים קרן הצלחתו ולפרנסו בריוח, אז בלא מכירת הבית יזמין לו המקום ב"ה מטה לחם. אבל אם ימכור את ביתו, אז מרחק בידיים את ישועתו, כי כלל גדול הוא שכל דבר ודבר צריך תפלה בפני עצמו, כגון בניס לחוד חיי לחוד ומזונא לחוד. והנה עד הנה הוצרכת להתפלל על פרנסה בלבד, ועכשיו זקוק אתה להתפלל בין על פרנסה בין על דירה, וגם אחר שיחזור הגלגל ותושע בפרנסה, תצטרך להמשיך להתפלל לרכוש דירה הגונה. בכך ידוע תדע כי הרחקת ישועתך כמו ידך, וכן לא ייעשה. וכן היה, שהצליח במסחר אבל לא מצא לשכור דירה נאה זמן רב. בענין תפלה לפי דיני השולחן ערוך, התנצל רבינו פעם על שמתפלל בזמן מאוחר. הדבר היה בחול המועד סוכות, ורבינו עמד קודם תפלת שחרית והתפלל בתורה עם אברכים ובחורים, ואחרי כן שוחח בעניני חסידות. פתאום קרא ואמר: איככה נצטדק על שמתפללין באיחור. בשלמא בימות החול, מתעטרין בתפילין הצריכין גוף נקי, ולכן זקוקים כמה פעמים לאחר את התפילה. גם בשבת, הלא אמר זקני הגאון הקדוש מצאנו זי"ע שלהפלת שבת צריכים גוף נקי כתפילין. אבל היום בחול המועד, אין תפלין ואינו שבת, ומה נענה איפוא ליום הדין על שמאחרין את התפלה. בכך הבה ונלך מיד להתפלל... וכן עשה שהתפלל מוקדם.

[נסתלק בה"י תשרי שנת תש"ג נלקט מספר "דברי חנה השלם"]

מאילנות אריזים ונוצר -

הרב הקדוש רבי לוי יצחק ממברדיטשוב הסתובב בחדרו אנה ואנה, עננה של קדרות העיבה על פניו. בני הבית ידעו היטב את הסיבה, השנה היה מחסור חמור באתרוגים ולא נמצא ולו אתרוג אחד לרפואה, השעות נוקפות והנה עוד מעט מתקדש החג, רבי לוי יצחק נעמד על מקומו וקרא ליבל!
השמש הזדקף ממקומו בפינת החדר. כן רבי, שאל בהכנעה. הרבי פנה אליו: נא לך ועמוד על אם הדרך היכן שהעגלות נוסעות לעיירות הגדולות שמה יודמן אי מי עם אתרוג. השמש אץ רץ לפקודת הקודש. כעבור שעה קלה חזר אל הרבי עם יהודי נגיד שנקלע למקום בדרכו לעיירת מגוריו ובידיו אתרוג מהודר ביותר.